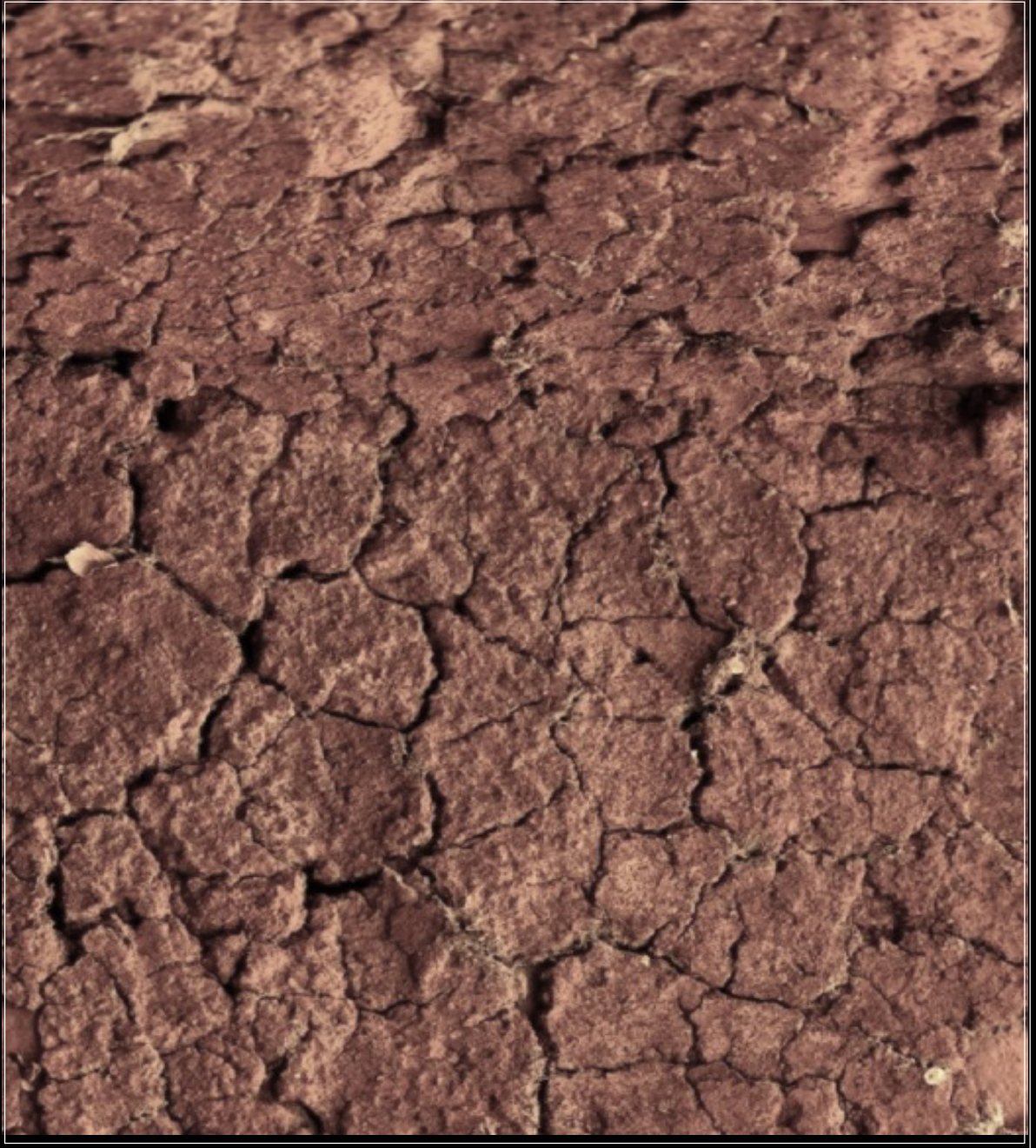

A Ő k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı derĒi

- ÂŞık Ömer □ Mehmet GÖzükara □ Tacettin Şimşek □ Ercan SaĒlam
□ Hızır İrfan Önder □ NurgŐl Kaynar YŐce □ Mehmet Pektaş □ HalŐk Tanrıverdi
□ Mehmet OsmanoĒlu □ M. Nihat MalkoĒ □ Halit Yıldırım □ Tayyib Atmaca
□ Hacı Musa Tuncer □ Salman KapanoĒlu □ Basri DoĒan □ Fatma UĒarlar
□ M. Hanifi Yılmaz □ Yasin Şen □ Ramazan Yıldız □ Maruuf ŐzŐlkŐ

68. Sayı Ekim 2023

✱ Âşık Ömer

Rûzigâr

Ah elinden neyleyim ey firkatı çok rûzigâr
Kimlere kıldın cihanda izzeti çok rûzigâr
Mekr ile aldar imişsin âdemi bildim seni
Ol sebepten etmez oldum rağbeti çok rûzigâr

Vermeyim hiç gönlümü dünya sana şimden gerü
Her yerin gam ocağı her cânibin mihnet yeri
Ben vefanı bulmayıp minnetten el çektim yürü
Eyleyenler sana bulsun minneti çok rûzigâr

Akl irişmez sana mâil olanın tedbirine
Gösterüp bir dem safâ semler sunarsın yerine
Bir iki gün yüzüne güler bakarsın seyrine
Önün ardınca ararsın fırsatı çok rûzigâr

Âkıbet Âşık Ömer nûş etdi zehrinden senin
Hâtır-ı mahzûnu dönmezse mihrinden senin
Hâsılı yandım yakıldım nâr-ı kahrından senin
Elaman ey rahatı yok mihneti çok rûzigâr

A ç i k k a r a

Hayalî Kayalî Hakka Dayalî Dergi

Yapımcı ✧ Tayyib Atmaca Yönetmen ✧ Mehmet Pektaş

Set Amiri ✧ Halit Yıldırım Afiş ✧ Ömer Lekeşiz

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

68. Sayı Ekim 2023 ISSN-0106417 (edergi)

✪ Mehmet Gözükara

Taksimât-ı Hakikiye

Ne olsa dayanmaz böyle talana
Yazık oldu bize diyen binde bir
Devletin malını çalan çalana
Lanet olsun size diyen binde bir

Ağlayan da bizim gülen de bizim
Yolunan da bizim yolan da bizim
Açlık sınırında ölen de bizim
Kurt işledi öze diyen binde bir

Kimisi dindaşı kimi kardeşi
Onlar benzin taşır yanar ateşi
Halkı aldatmakta bulunmaz eşi
Tükür böyle yüze diyen binde bir

Anlamın yitirdi niçinle neden
Köye dönemedi şehire giden
Ekonomi resetlendi yeniden
Düşün gerçek ize diyen binde bir

Hâkime, savcıya gerek kalmadı
Kalfa ustalaştı çırak kalmadı
Ciğer kebab oldu yürek kalmadı
Bu hastalık taze diyen binde bir

Dış mihraklar hâlimize koymuyor
Kavunu karpuzu yerken soymuyor
Bu nasıl gözümüş mala doymuyor
Toprak dolar göze diyen binde bir

Liramız aşağı döviz yukarı
Kim bilir kimlerin vardır çıkarı
Aynı dertten dertli evli, bekârı
Can dayanmaz köze diyen binde bir

Gözükara'm binde biri kutluyor
Göz önünde sabır taşı çatlıyor
Kimi para kimi çile katlıyor
Rağbet yalan söze diyen binde bir

Tacettin Şimşek

APA Şirazen Kopa

Lisansüstü tez savunmalarında sık karşılaştığımız bir kuraldır: Tezler, enstitülerin hazırladığı kılavuza göre yazılmalıdır. Orada dipnot verme ve kaynak gösterme konusunda kesin talimat vardır.

Tezin yazımıyla ilgili bir eleştiri yaptığınızda aday derhâl savunmaya geçer:

“Hocam, Tez Yazım Kılavuzu’nda böyle yazıyor. Hocam, APA6’ya göre şöyle; hocam, APA7’ye göre böyle.”

“Hay APA’nız bata!” deyin bakalım.

APA’ya dönüp “APA, çeneni kapa!” da diyemezsiniz.

Yine de tutamam kendimi. Her seferinde tekrarlarım: İzin vere de APA / Aday tezini yap!

Gerçekten de bir APA’dır, tutturmuş gidiyoruz. Zannedersin kutsal metin. Kelimesine dokunduruyorlar.

Neymiş?

Amerikan Psikoloji Derneği (American Psychology Association), akademik çalışmalarda esas alınmak üzere bu yazım kurallarını belirlemiştir.

Kaynakları yazarken sıralama şöyle olacaktır:

Yazarın soyadı virgülü adı (kısaltmalı) nokta parantez içinde yayının tarihi nokta yayının adı (İtaliye olacak ve ilk harf dışında bütün kelimeler küçük harfle başlayacak. [Özel admış, TDK Yazım Kılavuzu’ymuş, kim dinler?]), yayının yeri (APA7’ye göre olmasa da olur.) iki nokta üst üste yayınevi adı nokta.

Diyelim ki, soyadı aynı olan yazarlar var ve biz şöyle bir künye yazdık:

Kaplan, M.

Kim bu?

Kaplan olmaya Kaplan da, Mehmet mi, Mine mi, Mahmut mu, Meryem mi, Mustafa mı, Muazzez mi, Metin mi, Müzeyyen mi, Macit mi, Merve mi? Hangisi ya da hiçbiri mi?

Peki, diyelim ki bir yazarın soyadı yok? Olamaz mı? Hayır, efendim! Müdürler, editörler, hakemler ağız birliği etmiş:

“Ben anlamam, arkadaş! Soyadı yazacaksın.”

“Yahu yok, soyadı yok! Hiç olmamış. Adam soyadı kanunu çıkmadan önce yaşamış ve ölmüş. Anlasınıza!”

“Ben onu bunu bilmem, soyadı olacak.”

“Ne yapalım peki, soyadı mı uyduralım?”

“Bilmem. Soyadı şart.”

Benim dünya tatlısı akademisyenim ne yapsın?

Rübab-ı Şikeste’den bir şiir alıntılanmış. Makalesinin/kitabının sonunda kaynak göstermesi lazım. El

mecbur şöyle gösteriyor:

Fikret, T. (1999). Rübab-ı Şikeste. İstanbul: İnkılap. (Veya sadece İnkılap).

Adama ailesinin koyduğu ad “Mehmet Tevfik”. Babası Hüseyin Efendi nüfus kütüğüne böyle yazdırmış. “Fikret” şairin eklediği ad ama soyadı değil. Ömrü vefa etmemiş, ne yapalım?

Adam kırk yedisinde ölmüş. Bir soyadına sahip olabilmesi için on dokuz buçuk yıl daha yaşaması gerekiyor. İşini ve yaşını altmış altıya bağlayabilseymiş künyesi APA’ya uygun olacaktı.

Ne yapsın? “Kara bahtım, kem talihim” deyip kara toprağa girmiş.

Bir başka başarılı akademisyen kardeş, Haşim’in “Şiir Hakkında Bazı Mülâhazalar”ından alıntı yapmış. “Şiir hikâye değil sessiz bir şarkıdır.” özlü sözünü aktarmış. Kaynak bilgisi olarak da şöyle yazmış:

Haşim, A. (2020). Bütün şiirleri. Dergâh Yayınları. (APA7’ye göre)

“Şairlerin en garibi” Haşim 4 Haziran 1933’te vefat etmiş. Soyadı Kanunu 21 Haziran 1934’te Resmî Gazete’de yayımlanmış, 3 Ocak 1935’te yürürlüğe girmiş. Demek ki Merdiven şairimiz bir buçuk yıl daha yaşasaydı bir soyadı olacaktı. Ama yok!

Ne yapalım şimdi? Oldu olacak, mesela Çelebi unvanlı bütün isimlere uygulayalım bunu:

16. yüzyıl şairi Prizrenli Suzi Çelebi’yi nasıl yazalım?

Çelebi, P. S. mi, Prizrenli, S. Ç. mi?

İşte size dört bilinmeyenli bir denklem. Piyasada dört bilinmeyenli denklemleri çözen hesap makineleri var. Alın isterseniz. Ama bir faydası olacağını sanmıyorum.

Şimdi biraz geri gidelim.

17. yüzyıl seyahatname yazarımız Evliya Çelebi’nin o muhteşem eserinden bir alıntı yaptık. Kaynakça’da gösterelim bakalım.

Çelebi, E.

Affedersiniz, Evliya Çelebi’nin kütükteki adı Deriş Mehmed Zillî. Hadi, onu da makalenizin/kitabınızın Kaynakça’sında siz gösterin bir zahmet.

Yardımcı olmamı ister misiniz?

Zillî, D. M.

Cihannüma ve Keşfüzzünun gibi kitapların yazarı Kâtip Çelebi’yi unutmayalım:

Çelebi, K.

Malum, Kâtip Çelebi’nin bir adı daha var: Hacı Halife. Onu da isterseniz aşağıdaki biçimde yazabilirsiniz:

Halife, H.

Diyelim ki Fuzulî Divan'ından "Zira ki ilimsiz şiir esası yok duvar gibi olur ve esassız duvar da gayette bütibar olur." cümlesini alıntı yaptık. Metin içinde dipnot bilgisini "Fuzulî, 1990: 14" olarak verdik.

Peki, Kaynakça'da nasıl vereceğiz? Adamın soyadı mı var? Fuzulî ne? Mahlas yani şiirlerinde kullandığı takma ad. Adının Mehmet olduğunu da biliyoruz. Şöyle bir künye nasıl olur?

Fuzulî, M. (1998). Divan. (haz. K. Akyüz, S. Beken, S. Yüksel, M. Cumbur). Ankara: Akçağ Yayınları.

Ha, unutmadan şairimizin doğum yeri Bağdat. Bazı kaynaklarda adı "Fuzulî-i Bağdadi" diye geçiyor. O hâlde şöyle de yazabilir miyiz?

Bağdadi, F. M.

Aklımı seveyim.

Ey şanlı akademi! Anla beni, çok bilimsel bir konuda çözüm üretmeye çalışıyorum. Kafa patlatıyorum. Kıymetimi bil.

Daha yakına gelelim.

İbrahim Şinasi, Namık Kemal, Ziya Paşa, Recaizâde Mahmut Ekrem, Muallim Naci, Cenap Şahabettin, Süleyman Nazif kaynakçada nasıl yer alacak?

Şinasi, İ., Kemal, N., Paşa, Z., Ekrem, R. M., Şahabettin, C., Nazif, S. biçiminde mi?

Cenap'a bir paragraf açayım: "Elhan-ı Şita" şairi ay farkıyla bir soyadına sahip olamadan dünyadan göçtü. 13 Şubat 1934'te kapısını çalan Azrail'e dokuz ay on gün direnebilseydi, Soyadı Kanunu'yla tanışacak ve belki de adı edebiyat tarihine Cenap Şahabettin Elhan olarak geçecekti. Nasip değilmiş.

Süleyman Nazif yedi buçuk yıl daha direnip elli altı değil de hiç olmazsa altmış üç yaşında ölseydi kardeşi Faik Ali'nin ve yeğenleri Halit Fahri ile Munis Faik'in taşıdığı "Ozansoy" soyadını paylaşacaktı.

Şu fani dünyadan bir soyadı alamadan gitmek ne hazindir, birader! Gel de üzülme!

İyi ki Tanzimat Dönemi ikinci kuşak şairi Abdülhak Hâmid uzun yaşadı da seksen iki yaşında "Tarhan" soyadını aldı. Şimdi künyesini gönül rahatlığı içinde "Tarhan, A. H." olarak yazabiliyoruz. Edebiyatımızın "şair-i azam"ına bizi bilimsel bir karmaşadan kurtardığı için ne kadar teşekkür etsek az.

Siz şimdi bana "Amma takıntılısın." diyeceksiniz belki ama ne yapayım?

Soyadı olmayan yazar ve şairlerin künyesinin bilimsel bir yayının kaynakçasında nasıl yazılacağı problemi aklımı kurcalamaya devam ediyor.

Allah'ım, Türkiye'de bilimle uğraşmak ne kadar zor!

✦ Ercan Sağlam

Ayrı Telden

Kaşı ayrı gözü ayrı
Kıçı ayrı telden çalar
Yanlışı yere gider kervan
Göçü ayrı telden çalar

Mevsime uydurur ayak
Adamına geçer kıyak
Biraz önce değil bayak
Piçi ayrı telden çalar

Önü sıra gider suyun
İyisini almaz huyun
Teke çebiş toklu koyun
Keçi ayrı telden çalar

Ömür geçti sormak ile
Ham hayaller kurmak ile
Hesaplasak parmak ile
Kaçı ayrı telden çalar

Laf geyiği suya iner
Kırmızı sarıya döner
Kare çember ikizkenar
Açı ayrı telden çalar

Dahası yok bu gidişin
Önce söyle sonra düşün
Sazı çalan beş kardeşin
Üçü ayrı telden çalar

Yazı geçtim kışı geçtim
Gün göreceği yaşı geçtim
Hadi, dedim, dışı geçtim
İçi ayrı telden çalar

* Hızır İrfan Önder (Sükûti)

Belli Değil

Hissim örselenmiş, kalbim yaralı
 Düşman belli değil, dost belli değil!
 Yâr yüzünü dökmüş, ağyar saralı
 Düşman belli değil, dost belli değil!

Kimi yaşar kimi ölür ayazda,
 Kimi isyandadır kimi niyazda,
 Kimi mutmaindir kimi de nazda,
 Düşman belli değil, dost belli değil!

Yaramızı saran oldu mu, bilmem,
 Yıllar yılı millet güldü mü, bilmem,
 Bir tek dürüst insan kaldı mı, bilmem,
 Düşman belli değil, dost belli değil!

Hayat varsa ölüm de var bilesin,
 Kalbin kırık dökük, gönül alasin,
 Sanmam ki derdine derman bulasin,
 Düşman belli değil, dost belli değil!..

Gülleç yerken gözü kalır sütlaçta,
 Haramiler ömür boyu kapkaçta,
 Çağımızda kötülükler revaçta,
 Düşman belli değil, dost belli değil!

Hasislikten heba olmuş yemişler,
 Helâl-haram gözetmeden yemişler,
 “İyilikten maraz doğar” demişler
 Düşman belli değil, dost belli değil!

Ey Sükûti, dostum var deme sakın,
 Yakın uzak olur, uzaksa yakın,
 Düştüğün an başkaldırır her hain,
 Düşman belli değil, dost belli değil!

✱ Nurgül Kaynar Yüce

Kör Olasın Şerafettin

Gençliğimi sana verdim
Kör olasın Şerafettin
Kaçıp gittin, neydi derdin
Kör olasın Şerafettin

Beli bükük yaşı seksen
Kıskanır balkona çıksam
Kulak duymaz akıl noksan
Kör olasın Şerafettin

İlk göz ağrım Buldozer'i
Beşinci kocam Kızır'i
Bizim köylü Abuzer'i
Aratırsın Şerafettin

Ev istedim alamadın
Maho'm gadar olamadın
Çok bekledim ölemedin
Kör olasın Şerafettin

Sen de benden az değilsin
Yaşlı amma uz değilsin
Küllenmiş bir köz değilsin
Kör olasın Şerafettin

Sanma peşinden koşamam
Gayrı ben yoksul yaşamam
Tapu vermezsen boşamam
Kör olasın Şerafettin

Ferik gördün aktı salyan
Duydum varmış bağın yaylan
Nafaka ver öyle yaylan
Kör olasın Şerafettin

İki ayağın çukurda
Gözlerin fıkır fıkır da
Meleğin gözü Bekir'de
Kör olasın Şerafettin

Bastonsuz adım atamaz
Dişi yok lokma yutamaz
Kendine bile yetemez
Kör olasın Şerafettin

Herkes beni suçluyor çok
Ben balık Şerafettin fok
Hırsızın hiç mi suçu yok
Kör olasın Şerafettin

Olmuş ahlak yerle yeksan
Birisi kırk biri seksen
Hem edep hem hayâ noksan
Kör olasın Şerafettin.

✱ Mehmet Pektaş

Sahibinden Kom (Bir Emlakçı Romanı)

-Evin mi Var Derdin Var-

Fiyatlar almış başını gidiyordu. Zamlara yetişmek imkânsız hale gelmişti. Gün günden yıl yıldan zor geçiyordu. İnsanlar bir önceki yıl pahalı diye almadıklarını bir sonraki yıl hiç alamadıkları gibi; vaktiyle satın almadıklarına bin pişman oluyorlardı. Ülkede tüm bunlar yaşanırken kira artış oranlarına devlet tarafından sınırlama getirilmişti. Kiralar %25'ten fazla arttırılamayacaktı. Bu durum ev sahiplerinin hiç hoşuna gitmemişti. Her şey bir önceki yıla göre iki üç katına çıkmışken onlar da kirayı yükseltmek istiyorlardı. Kaçınılmaz olarak kiracılar ve ev sahipleri karşı karşıya gelmişti.

Kiracıların bir kısmı ev sahiplerinin yüksek zam taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Ev değiştirmek kolay mı? Daha uygun fiyata ev bulmak imkânsızdı bir kere. Yeni bir ev için şu an verdiği kiranın en az iki üç katını gözden çıkarmanız gerekiyordu. Üstüne üstlük taşınma masrafları, emlakçı komisyonu, depozitosu, aboneliği, yeni evin eksikliği gediği derken astarı yüzünden pahalıya gelecekti. E bir de kurulu düzen tabii! Çorun çocuğun okulu, merhaba denilen komşular, gün arkadaşlıkları, alışılan muhit... Say sayabildiğin kadar.

Bazı kiracılar kanun da kanun diye tutturup işi resmiyete dökmeyi tercih etmişti. Bu kiracılar kiralalarına %25'ten 1 kuruş bile fazla artışı kabul etmiyorlardı. Bir de sosyal medyada, şurda burda birbirlerini doldurup işi iyice yokuşa sürüyorlardı. En fazla ev sahibiyle mahkemelik olacaklarını, mahkemenin de yıllarca süreceğini düşünüyorlardı. Bunu da zaten göze almışlardı. Eski fiyattan oturdukları günü kâr sayıyorlardı. Bu gruptaki kiracıların her biri kira hukuku konusunda uzmanlaşmıştı. Her akşam on binlerce üyesi bulunan Facebook gruplarından birbirlerinin durumlarına yorum yaparak tecrübelerine tecrübe katıyorlardı.

Ev sahiplerinin Almanya'dan oğlum, kızım gelecek; kendim oturacağım, satacağım gibi bahaneleri de işe yaramayınca taraflara mahkeme yolu gözükmüştü. Kiracı ev sahibi davalarıyla iş yapamaz hâle gelen mahkemeler özellikle büyük şehirlerde çok ileri tarihlere gün atıyor ve genellikle kiracıların lehine karar veriyordu. İcra daireleri ve noterlerde de büyük bir yoğunluk vardı. Kirasını tahsil edemeyen ev sahipleri icra dairelerinde, kiracısına ihtarname çekmek isteyenler noterlerde kuyruktaydı.

Hacı Niyazi'nin başı da dışından tırnağından

arttırarak aldığı İstanbul'daki dairesinde oturan kiracıyla dertteydi. Dairenin bulunduğu sitede aiddat bile 4000 liraya çıkarılmışken kiracı evde 1200 liraya oturuyordu. Adam laftan sözden anlayacak biri değildi. Yılı dolunca kirayı %25 olarak attırıp 1500 liradan göndermeye başlamıştı. Kanun deseniz adam avukata, hâkime külahını ters giydirecek bir soydu. Her kanunu maddesine fıkrasına kadar biliyor, mahkemelerin 30 sene önce verdiği kararları bile takip ediyordu. Zorbalık deseniz o konuda da kolay lokmaya benzemiyordu. Üstüne üstlük her türlü çirkefligi yapabilecek biriydi.

Hacı Niyazi, adamla konuşmanın faydasız olduğunu anlayınca tanıdık bir avukat aracılığıyla mahkemeye başvurdu. Mahkeme kiracıyı haklı bulduğu gibi avukat ve mahkeme masraflarını da ev sahibinin üzerine yıktı.

Kiracı yüzünden Niyazi'nin evdeki huzuru da kaçmıştı. Kendisi gibi hacı olan karısı Şadiye ile her gün atışıyorlardı. İkisi de yaşadıkları problem yüzünden birbirini suçluyordu. Biri diyordu "Bu daireyi sen aldırдың." Öbürü diyordu "Yok hayır asıl sen aldırдың." Biri diyordu "Bu kiracıyı sen buldun." Öbürü diyordu "Yanımda sen de vardın."

Hacı Niyazi sonunda çareyi daireyi satılığa çıkarmakta buldu. Kiracıya meseleyi usulünce anlatmak istedi, İstanbul'a gelip evin fotoğraflarını çekeceğini söyledi.

Kiracı:

"Benim mahremimin fotoğrafını çekecek adamın ben ta..." diyerek sunturlu bir küfür savurdu. Telefonu şak diye kapattı.

Hacı Niyazi tekrar arayıp alttan aldı:

"Beyefendi sen çek bana gönder bari."

Kiracı:

"Beyefendi senin babandır! Ne diye ikide bir arayıp duruyorsun ulan! Bir daha ararsan tacizden savcılığına veririm seni." deyip telefonu yine kapattı.

İşler iyice sarpa sarmıştı. Evin satılma meselesi gündeme gelince babalarının kapısını bayramdan bayrama çalan oğlanlar yalanmaya başladı. İkisi de her gün babalarının evine gelip sözüm ona babalarına akıl veriyorlardı. Oğlanların ikisi de birbirinden aylak olduğundan işlerine onları karıştırmazdı. Fakat bu meseleyi çözmeye gücü yetmiyordu.

Büyük oğlan:

"Gidelim, asalım keselim." diyordu.

Küçük oğlan da ondan geri kalmıyor:

“Aynen baba. Biz bu işi hallederiz.” diyordu.

Niyazi'nin karısı Hacı Şadiye de üsteledi:

“Bırak gitsinler Niyazi, belki adamı ikna ederler.”

Niyazi:

“Ne haliniz varsa görün. Ben camiye gidiyorum” diyerek oğlanların devreye girmesine razı oldu.

İki oğlan hemen yola çıkıp soluğu İstanbul'da aldı. Kiracıyı korkutup evden çıkarabileceklerini düşünüyorlardı. Küçüğe göre daha patavatsız olan büyük oğlan, kiracı kapıyı açar açmaz:

“Ulan ben adamın gelmişini geçmişini...” deyip kiracının yakasına yapıştı. “Çabuk boşalt ulan evi!” diye diklendi. Elini oğlanın yakasından kurtaran kiracı pencereye koşup yaygarayı kopardı:

“Evimi bastılar! Adam öldürüyorlar imdat! İmdat!”

Bir taraftan da cep telefonu ile video kaydına başladı. Oğlanlar ne olduğunu anlamadan kiracı üstünü başını yırtmaya, yüzünü gözünü çizmeye, etraftaki eşyaları yere çarpmaya başladı. Ortalık ana baba gününe dönmüştü. Polis, oğlanları yaka paça karakola götürdü. Oğlanlar o geceyi nezarete geçirdikten sonra kuyruğu kıstırıp memlekete döndüler. “Biz bu işte yokuz.” dediler.

Niyazi'nin zaten oğlanlardan umudu yoktu. Tanıdık avukatın yolunu tuttu. Evi satmak istediğini anlattı. Niyazi'ye yine mahkeme yolu görünmüştü. Mahkeme bu defa evin müşterilere gösterilmesi için bir gün belirlenmesine karar verdi.

Niyazi yine yola düştü, evin resimlerini dışarıdan çekip mahallenin imamına rica ile Sahibinden.com'a satılık ilan koydurdu. İlk arayanlar evin satışı için devreye girmek isteyen emlakçılardı. Niyazi, İstanbul dışında olduğundan ve mahkeme sadece bir gün belirlediğinden müşterilere evi gösteremiyordu. O gün işi çıkmasa bile kiracıya ev gösterme gününde ulaşmak mümkün olmuyordu. Niyazi birkaç defa ev gösterme umuduyla İstanbul yolunu tepip eli boş döndü. Artık lanet olsun deyip evi satmaktan vazgeçeceği sıralarda olayların akışını değiştirecek birisiyle tanıştı: Emlakçı Cengiz.

Cengiz, Niyazi'nin altından girip üstünden çıktı, evi tahliye ettirebileceği söyledi. Bu konuda başvurmadık yol bırakmayan Niyazi umutsuzdu:

“Nasıl boşaltacaksın, mahkeme bile kiracıyı haklı buldu?” dedi.

Cengiz, kendisiyle özdeşleşen cümlesini Niyazi için ilk defa kurdu:

“Sen karışma Hacı amca o iş bende!”

Niyazi'nin kaybedecek bir şeyi yoktu:

“Eh dene bakalım.” dedi.

“Sen hiç merak etme. Evi boşalttıktan sonra sana güzel de bir kiracı buluruz.” dedi Cengiz.

Niyazi:

“Oğlum ben kiradan falan geçtim. Ev boşalsın da varsın boş dursun.” dedi.

“Bir haftaya kalmaz evi boşalmış bil. Sen şimdi doğruca memleketine dön.” diyerek Niyazi'yi yolcu etti. Niyazi'nin bu işten hiç mi hiç umudu yoktu.

Eve döndükten sonra eşine yaşadıklarını anlatırken bu “Bir haftaya kalmaz.” Lafı ikisini de gülümsetmişti.

“Uyanık birisi mi bari? Emlakçı milleti cambaz olur.” dedi Şadiye.

Niyazi:

“Hiç öyle birini benzemiyor. Namazında niyazında bir çocuk. Elinden ekmeğini alsan sesi çıkmayacak. Şöyle bizim evin içi kadar bir ofisi var. Öyle çok parada falan da gözü yok. Ne versen razı bir tip. Ağzına vur lokmasını al. Allah'ın adamı.” dedi.

Aradan tam bir hafta geçmişti. Hacı Niyazi'nin telefonu tam da ikinci namazı vakti çalmaya başladı. Torunu baş fırlama Abuzittin Ayberk telefonun zil sesini değiştirdiğinden Niyazi, çalan telefonun kendisine ait olduğunu namazın sonuna kadar anlamamıştı bile. “Enerciii enerciii” deyip duran cırtlak bir kadın sesi eşliğinde namaz eda edildi.

Caminin genç imamı Hasan, selam verdiği gibi kendini koyuverdi. Hacı Niyazi'yle birlikte içerideki dört kişi olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Hacı Osman, kendisini dürtüp:

“Hacı kapa şu zımbırtıyı.” demese Hacı Niyazi hâlâ uyanmayacaktı.

Hacı Niyazi o an sesin kendi telefonundan geldiğini anladı. Hemen ceplerini yoklayıp telefonu buldu. Arayan Güven Emlak Cengiz'di.

Ne yapacağını bilemeyen Niyazi, telefonu kapatacağı yere açtı. Açmışken de kulağına götürdü: “Alo alo!”

Cengiz:

“Selamün aleyküm Hacı amca, nasılsın iyi misin? Rabbim sıhhat afiyet versin inşallah. Allah'ın izniyle senin kiracıyı çıkardım. Müjde!” dedi.

Niyazi:

“Öyle mi? Öyle mi? Nasıl çıkardın nasıl?” dedi heyecanla.

Cengiz, kiracıyı nasıl çıkardığı konusunda ser verip sır vermedi:

“Elhamdülillah Allah bizi sana karşı mahcup etmedi. Bir şekilde hallettim.” dedi.

Hacı Osman tekrar dürttü:

“Yahu muhterem kapa şunu!”

Niyazi, sevinçle caminin dışına çıktı. Tekrar tekrar sordu:

“Sahi çıkardın mı, gerçekten boşaldı mı ev?”

Cengiz:

“Boşaldı Hacı amca boşaldı. Yalnız...” deyip lafın sonunu getirmedi.

Niyazi:

“Yalnız ne oğlum? Söylesene...” deyince Cengiz:

“Valla kiracı eve epey zarar vermiş. Allah böylelerini nasıl biliyorsa öyle yapsın. Biraz tadilat tamirat masrafı var.” dedi.

Niyazi'nin bunlar umurunda bile değildi:

“E bir boya badana yaptırırız zaten.” dedi.

Cengiz:

“Boyayla kalsa seni hiç rahatsız etmem Hacı amca. Kiracı evdeki peteklere varasıya sökmüş, parkeler şişmiş. Avizeleri, ampulleri bile götürmüş.” dedi.

Sevinci bir an kursağında kalan Niyazi:

“Ne yapacağız peki?” dedi.

“Yaptırmak lazım. Bu halde satılmaz da kiralanmaz da.”

“Evladım, biz nasıl gelip gidelim. Ne yapsak bilmem ki?”

“Hacı amca bizim tanıdık ustalarımız var. Böyle ufak işe gelmezler ama senin hatırına bir rica ederim. Sonra da temiz bir kiracı buluruz sana.”

“Hay Allah razı olsun!” dedi Niyazi sevinçle “Yaptır ne kadar gerekirse ben sana göndereyim.”

Niyazi, Cengiz'le görüşünceye kadar dört kişilik cemaat de camiden çıkmış, dışarıdaki banklara oturmuştu. İmam hala kıkırdıyordu:

“Yahu Niyazi amca nereden buldun bu zil sesi ni? Enercii enercii...”

“Ne bileyim oğlum, şu bizim Abuzittin Ayberk'in işi herhalde. Dün oynuyordu. Geçen gün de öbür torun Niyazi Berkin, Ali Cabbar diye bir şey yüklemiş zor düzelttim.” dedi.

İmam güldü:

“Cemaat, abdestimden şüphem yok ama namazdan şüpheliyim. Siz evde kendiniz bir daha kılmın. Ben bu namazı tekrar edersem yine gülerim.”

Niyazi:

“Ben eve varınca bir de şükür namazı kılacağım. Benim kiracı sonunda evi boşalttı.” dedi.

Cemaat zaten durumdan haberdardı. Hepsisi de Niyazi'ye gözün aydın dediler.

Hacı Osman:

“Ee Hacı bir lokum püskevit al gel de bunu bir kutlalım.” dedi.

Hacı Niyazi halinden memnundu:

“Sizin yiyeceğiniz lokum püskevit olsun. Ben bu

dertten kurtuldum ya mahalleye yemek bile dökürüm.” dedi.

Niyazi aylar süren derdinden kurtulmanın hafifliğiyle evin yolunu tutmuştu. Sonunda rahat bir uyku çekecekti. Eve varınca karısına müjdeyi verdi. Cengiz'le arasında geçen konuşmayı ballandıra ballandıra anlattı. Uzun zaman sonra evde bir bayram havası vardı.

Şadiye kocasına kahvesini uzatırken:

“Bu Cengiz'i bizim karşımıza Allah çıkardı. Az dua etmedim.” dedi.

“Haklısın hanım, kul sıkışmayınca Hızır erişmezmiş.” dedi Niyazi.

Cengiz ertesi gün Niyazi'yi aradı. Ustalara keşif yaptırmıştı. Evdeki eksiklerin giderilebilmesi için 50.000 liraya ihtiyaç vardı. Ayrıca kiracının tahliyesi için de dosya masrafı olarak 20.000 gitmişti. Bu kadar masraf beklemeyen Niyazi, İstanbul'a gidip evi görmek istedi.

“Hiç zahmet etme Hacı amca. Hem gelsen ne olacak? Canın sıkılacak. Şu eksikleri giderelim. Ondan sonra gel bak. İstersen ben sana evin videosunu atayım.” dedi Cengiz.

Niyazi:

“Haklısın evlat, evi o halde görürsem kalbim dayanmaz. Biz bir düşünsek...” diyecek oldu.

Cengiz:

“Sen bilirsin Hacı amca ama ustalar bir site inşaatına başlayacak, bir daha bu ekibi bulamayız.” dedi. Niyazi, Şadiye ile bakıştı. Şadiye başını sallıyordu.

Niyazi de fazla düşünmeden:

“Tamam evlat ben sana parayı aktarıyorum.” dedi. Telefon kapandıktan sonra Şadiye:

“Hacı, sen tamiratla tadilatla nasıl uğraşacaksın? İstanbul nere burası nere? Ver çocuğa parayı halletsin. İşinin görüldüğüne bak.”

“Haklısın hanım.” dedi Niyazi, “Bu çocukla iyi geçinelim. Bizim elimiz ayağımız olacak.”

Cengiz, Niyazi'yi günlük arıyor yapılan işlerle ilgili bilgi veriyordu. Evi kiralamak için sırada bekleyen yığınla insan olduğundan bahsediyordu. Evi çok rahat 20-25 bine kiraya verebileceğini söylüyordu. Niyazi ise her arayışında ona dualar ediyor, hakkını ödeyemeyeceklerini söylüyordu.

“Aman oğlum düzgün bir kiracı bul. Kafamız ağrmasın. Üç kuruş aşağı olsun.” demeyi de ihmal etmiyordu.

Cengiz:

“Sen karışma o iş bende.” diye karşılık veriyordu her seferinde.

Günler geçtikçe evdeki hesap çarşıya uymuyor, dairenin eksikleri bir türlü bitmiyordu. 50.000 lira

bitmiş, Niyazi bunun üzerine bir 50 daha göndermişti. Bu da yetmeyince 20'şer 30'ar para göndermeye devam etti. Gönderdiği para 200.000'i geçmişti. Niyazi ve Şadiye sohbet ederken laf dönüp dolaşıp eve geliyordu.

"Hacı, bu oğlanın bize hakkı geçiyor." dedi Şadiye, "Baksana kiracı dünyanın masrafını açmış. Sağ olsun Cengiz ilgileniyor." dedi.

"Ben de onu düşünüyordum hanım." dedi Niyazi, Allah gönderdi onu bize. Eğer o olmasaydı bu kiracıyı hayatta çıkaramazdık."

Şadiye:

"Namazlarımın arkasından hep dua ediyorum. Allah tuttuğunu altın etsin. Allah ne muradı varsa versin." dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi irkildi:

"Eline de üç beş kuruş sıkıştırırsan mı?"

"Almaz hanım." diye itiraz etti Niyazi. "Çocuk bildiğin gibi değil, insan evladı. Laf aramızda biraz da safça. Büyük konuşmayayım ama ben olsam para almadan bu kadar işi yapmam."

Şadiye:

"O zaman baldır, pekmezdir, bulgurdur, nohuttur biraz erzak hazırlayıp yollayalım." dedi.

Niyazi de bu fikri beğenmişti:

"Haklısın hanım. İlk kirayı da sen al diyeceğim. Almaz ama yine de bizden vebal gitsin." dedi.

Niyazi, o günden sonra Cengiz'e ulaşamaz oldu. Karı koca, evhamlanmaya başladı. İkisi de: "Acaba başına bir şey mi geldi?" diye düşünüyordu.

Bir gün daha bekleyelim, bir gün daha bekleyelim derken bir sabah Şadiye telaşla uyandı, hemen Niyazi'yi de uyandırdı.

"Kesin çocuğun başına bir şey geldi. Çok kötü rüyalar gördüm. İstanbul'a git bak." diye ısrar etti.

Niyazi'nin de içi içini yiyordu hazırlanıp aynı gece İstanbul'a gitmek üzere yola çıkarırken Şadiye kapıda kocasına sıkı sıkı tembih etti:

"Bir haber alır almaz mutlaka ara beni."

Şadiye evde, Niyazi otobüste geceyi dua ederek uykusuz geçirirken şeytanın Türkiye fahri konsolosu için telaşlandıklarını elbette bilmiyorlardı.

(Devam edecek)

★ Halûk Tanrıverdi (Âlimî)

Gider

Varın feri gitti, yok olup gider,
Sözün yeri bitti, çekilip gider,
İşin özü yitti, düzmece gider,
Güzel duruş hak getire, insanlık;
Ayaklar altında silmece gider.

En'in feri gitti, daralıp gider,
Uz'un yeri bitti, son olup gider,
Düz'ün özü yitti, hor olup gider,
Güzel görüş hak getire, ortalık;
Sıgırlıklar tahtında kesmece gider.

Ömrün feri gitti, sonlanıp gider,
Hazzın yeri bitti, devrilip gider,
Ruhun özü yitti, ten ölüp gider,
Güzel gidiş hak getire, dünyalık;
Çıgırlıklar ardında eğrice gider.

* Mehmet Osmanođlu

Bankınot

Kaç kere söylemiştim bana bulaşma diye
Ellerim kaşınıyor allerji yapıyorsun
Bir anlık göz kırpmaya, gevşemeye gelmiyor
Nerde bir açık bulsan kalbime sapıyorsun

Bazen yeşil gözlerin, tenin kırmızımtrak
Kim demiş sıcak diye o somurtkan suratın
Götür kölelerini hayal ufkuna bırak
Bindirip terkisine rüzgâr gibi bir atın

Sensiz yaşanmaz evet bunu kabullenelim
Hava gibi su gibi ekmek gibi müftehir
Tecrübe ile sabit denesin inanmayan
Senle nefes alınmaz sensiz yaşanmaz şehir

Bilmeyen duymayan yok şöhretini şanını
Saçlarını şöyle bir dalgalandırsan yeter
Milyonlar sana koşar bırakıp imanını
Var mı senden mendebur dünyada daha beter

Uğruna yenilmedik nane bırakmayanlar
Nasıl kasılıyorlar zirvesinde çirkefin
Yalakalık damlıyor et ve tırnaklarından
Pislik üzre onları öldürmek mi hedefin

Ha seni dizginleyen insanlar da yok değil
Öyle olunca hatta güzel görünür yüzün
Çöllerde yağmur gibi uçsuz karda kardelen
Gecenin ortasında ayak sesi gündüzün

Varlığın ayrı bela, yokluğun ayrı bir dert
Biraz uslan, aklını başına topla biraz
İfsat edip durduğun bak ne halde cemiyet
Dünyayı kıyamete sürüklüyor bu maraz

Demiştin evet sana kalbime girme diye
Dokununca kalbime her yanımda bir sızı
Sendeleymen bu ruhum bana senden hediye
Seni müptezel fail, seni huzur hırsız!

✱ M. Nihat Malkoç

Kor Yağmuru

Şair Osman Nebioğlu'na ithaf...

Bahtsız olanın başına
Yazın kar, kışın kor yağar
Gün gelir mezar taşına
Yazın kar, kışın kor yağar

İcra gelir gülüşüne
Haramî düşer peşine
Kırağı çalan düşüne
Yazın kar, kışın kor yağar

Baykuş tüner saçığına
Ateş düşer ocağına
Bomboş kalan kucağına
Yazın kar, kışın kor yağar

Suç eklerler suçlarına
Borç eklerler borçlarına
O kırılan saçlarına
Yazın kar, kışın kor yağar

Ortak çıkar ameline
Dinamit kor temeline
Gerçekleşmez emeline
Yazın kar, kışın kor yağar

Bozgun yiyen bağlarına
Boşa geçen çağlarına
Viran kalan dağlarına
Yazın kar, kışın kor yağar

Çoktur feleğin cefası
Yoktur kimsenin vefası
Kalmaz hayatın sefası
Yazın kar, kışın kor yağar

Yürek yanar, kebab olur
Gördüklerin serap olur
Gönül evi harap olur
Yazın kar, kışın kor yağar

Bulutlardan sor yağmuru
Sanma ki bu kar yağmuru
Mum yüreğe, kor yağmuru
Yazın kar, kışın kor yağar

Bunun adı malihulya
Üzerine çöker dünya
Kâbusa evrilir rüya
Yazın kar, kışın kor yağar

★ Halit Yıldırım

İrfani'nin Kirli Çamaşırları

Efendim bazıları soruyor, “Bu kız kaçırma hadisesi ne zaman oldu, nasıl bitti, seni kim ihbar etmiş?” diye. 90’lı yıllarda olan bu hadise işte tıpkı anlattığımız gibi bitti. Herkes kendi yolunu çizdi. Doktor Osmaniye’ye tayin oldu, muallim de Aksaray’a. Bir daha birbirlerini gördüler mi, görmediler mi bize meçhul... Dedikodu-ya da gerek yok.

Beni asıl ihbar edenin Törüd’ün Kel Irıza olduğunu da öğrendim tabii ki. Artık bu herif çizgiyi aşmıştı. Buna bir ders vermem lazımdı. Ne yap-sam, ne etsem diye düşünüp duruyordum.

Zaman geçtikçe intikam daha da tatlanırmış. Hatta derler ki adamın birisi kırk yıl sonra intikamını almış hasmından. Ne demiş biliyonuz mu? Ben söyleyim: “Ulan bek evmişim!” yani çok acele etmişim, demiş. Za-ten intikam soğuk yenilen bir aşmış. Ben de dolaba attım, bakalım günler ne getirecek dedim. Kayfeye seyrek gidiyorum, bu mendeburla karşılaşmayayım diye. Lakin ben gitmesem de bana gelenler çoğaldı. Derken bir de baktım benim ev köy odası olmuş.

Bir gün şehere yolum düştü. Çarşıda gezerken bizim kasabanın eski reisi Yunus Bey ile karşılaştık. Ona takıldım. Birlikte büyük bir çarşıya gittik. Evine yeni bir buzdolabı alacakmış. Bayinin birinden çıkıp birine giriyoruz. Derken bir bayiye daha girdik. Baktık dört beş kişi oturmuşlar sohbet ediyorlar. İçlerinden birisi Yunus Bey’i görünce hemen ayağa fırladı.

“Vay Yunus Başkan, sen buralara gelir miydin? Hele oturun.” diye bize yer gösterdi. Sonra da çırağına seslendi. “Oğlum çay getirin misafirlere.”

Yunus Bey onlara beni takdim etti. Bu okumuş yazmış takımı da çok naif oluyor, çok lafazan oluyor. Be-ni bir methetti bir methetti görmeliydiniz. Bu yörenin en arif insanıymışım, sözüm sohbetim dinlenir, ekme-ğim yenirmiş. Bir taraftan methedilmek çok hoşuma gitse de utanmadım da değil hani. Sohbet koyulaşmıştı ki içeri bir çiçekçi kadın girdi. Saçında kocaman bir gül takılı, ağzında cakkur cakkur çiğnediği bir sakız... Çırak, kadına engel olmaya kalksa da patron onu tanırmış.

“Bırak gelsin, sen işine bak!” diye tersledi çocuğu. Kadın geldi önümüze dikildi:

“Abe açın elcağızlarınızı da bakayım falınıza!” demez mi?

Biz Yunus Bey ile şaşırılmış biraz da tırsmıştık. Adamlar sıra ile ellerini açıp fallarına baktırdı. Kadın hep-sine hoşlarına gidecek bir şeyler söylüyor

ve bahşişi kapıyordu. Sıra bana gelince dedim ki:

“Kızım benim falım yıllanmış, yolum yollanmış. Ben kocamış bir ihtiyarım falıma bakıp da ne göreceksin?”

Kadın ağzını açmadan dükkân sahibi Şeref Efendi araya girdi:

“Mızıkçılık yok İrfani Ağa, aç elini baksın. Parası bize ait!”

Kadın bu söz üzerine sağ elimi kapıldığı gibi avucumdaki çizgileri eliyle yoklamaya başladı:

“A be dede, senin kırdığın kırkı geçmiş! Girmediğin, çıkmadığın yer yok. Nerden başlasam bilmem. Gençliğinden mi, kocalığından mı?”

Baktım kadın eski defterleri açacak, hemen elimi geri çektim.

“Git kızım işine! Şu yaşa gelmiş adamın falı mı olur?” dedim.

Kadın bir hamlede elimi yine kaptı. Ben asılıyorum, o asılıyor. Valla ne yalan söyleyeyim, kadın benden güçlüymüş, parmaklarını mengene gibi geçirdi koluma. Tekrar başladı anlatmaya:

“Senin bir hasmın var! Sen bu adama çok kızmışsın. Çok yakında ondan öcünü alacaksın. Hem de öyle alacaksın ki bir daha ayağına dolaşmayacak.”

Ben şaşırılmıştım. Kadın gerçekten de hasmım olduğunu bilmişti. Oradaki adamlar heyecanla “Bildi mi, bildi mi?” diye sormaya başladılar. Ben de olayı kapatmak için:

“Yok be nereden bilsin, atıyor işte. Benim gibi bir adamın ne hasmı olur?” dedim.

Kadın itiraz etti:

“Adının ilk harfi R değil mi?”

Yine oradakiler heyecanla “Bildi mi?” diye sordular. Ben de saf saf:

“Valla kızdığım birisi var sanırım onu kast ediyor ama adamın adını bilemedi. Dedim ya canım, atıyor iş-te! Adamın adının ilk harfi ‘R’ değil ‘I’” dedim. Kadın dellendi. Kolumu bükerek:

“Bana bak moruk, kafamın tasını attırma, sayarım şurda cemaziyelevvelini, pusulanı kaybeder, evinin yo-lunu bulamazsın. Adımın adı Rıza! Hem de Kel Rıza. Babasına da Törüd Mehmet demiyor musunuz?”

Benim nutkum tutulmuştu. Ulan vela havle... Karı in midir, cin midir, peri midir, aklım çıkayazdı. Öyle ya dil alışkanlığı Rıza’ya Irıza diyoruz.

“Tamam, tamam biz Rıza’ya Irıza diyoruz da ondan karıştırdım. Doğru söylüyor.” dedim.

Kadın kızmıştı, devam etti.

“Ulan sen eski külhanbeylerinden, eski kulağı kesiklerden değil misin? Sen köydeki tarlaları satıp iş tuta-cağım diye Ankara’ya gitmedin mi? Ulus’ta Yıldız Pavyona dadanıp karılarla tüm parayı yemedin mi? Orada İzmirli Ahu’ya tutulup maraza çıkarınca seni iyice bir dövüp don gömlek dışarı atmadılar mı? Sıfırı tüketince bir küfe bulup pazarlarda küfecilik yapmadın mı?”

Benim nutkum durduğu gibi kadın az daha konuşsa kalbim de duracaktı neredeyse:

“Tamam bacı, doğru bildin. Pes!” dedim.

Kadın da muzipçe:

“Hah şöyle imana gel babalık!” dedi “Ha bir şey daha vardı...” deyince bereket dükkân sahibi girdi dev-reye, hemen cebinden bir yüzlük çıkarıp karının avcuna sıkıştırdı ve boynunu bükerek:

“Kız misafirimi sıkıştırma, bak keserim istihkakını. Biz seni biliyoruz.” dedi.

Bu söz üzerine kadın beni bıraktı ve Yunus Bey’e döndü. Valla onun da beti benzi atmıştı. Elini vermek istemedi. Param yok falan gibi mazeretler söylese de Şeref Efendi ısrar edince Yunus Bey elini kadına verdi. Kadın, Yunus Bey’in elini evirdi çevirdi. Lakin her hareketinde kadının yüzü allak bullak oluyordu:

“Amca sen bir seçime hazırlanıyorsun değil mi?”

Bu söz üzerine Şeref Efendi:

“Başkan, hadi hayırlısı!” diye bağırdı.

Oradaki herkes gibi ben de sevinmiştim bu duruma. Lakin kadının yüzü iyice düşmüştü. Tane tane anlat-maya başladı:

“Amca sen seçime girme. Zira sağlığın tehlikede... Rakiplerin seni yarıştan saf dışı etmek için sana büyü yapmışlar. Maalesef senin çok yakında ayağın kesilecek. Sen iyisi mi kendine bu işlerden anlayan gerçek bir hoca bul. Bu büyüü bozdur.”

Yunus Bey de bizler de çok şaşırılmıştık. Kadın devam etti:

“Amca sakın itiraz etmeye kalkma. Senin evin, ağaçlar arasında ve küçük bir tepenin üzerinde iki katlı bir ev. Ancak bu bahçede bir ağaç dibi yok ki bir muska gömülmemiş olsun. Ayrıca evin çatısında tam orta ba-canın dibinde bir torbada bir avuç muska var. Onu yeni koymuşlar. Ayrıca sana bu büyüü yapan hoca ek-meğini çok yemiş, seni seven bir kişiymiş. Bu adamı tehdit ederek seni öldürmek kastıyla muska yaptırmışlar. O da sana kıyamamış hastalanman için yapmış. Adam kim dersen boşa sorma zaten ölmüş.”

Ortam buz kesmişti. İçeriyi ölüm sessizliği kapladı. Şeref Bey araya girdi:

“Ettin bir hayır tut çenedini ayır diye bir laf var. Bari bu büyüü çöz de adam kurtulsun.”

Kadının beti benzi sararmaya başladı:

“Bu iş beni aşar. Ben anlamam işin o tarafını!” dedi.

“Bari bizi bildiğin birine yönlendir.” dedik.

Karı demesin mi “Bu iş de ayrı bir ücrete tabi.” diye? Çıkardık avcuna bir yüzlük daha tosladık. Kadın “Kara Fadik var, Kale’de. Bizi Çiçekçi Gülen-dam gönderdi deyin, selamımı söyleyin.” dedi ve sonra olduğu yere külçe gibi yığıldı. Sara krizi geçirir gibiydi. Allah’tan bu durum çok sürmedi de kadın kendine geldi. Toparlanınca da sessizce çıkıp gitti.

Hepimizin neşesi kaçmıştı. Müsaade isteyip biz de oradan çıktık. Ağzımızı bıçak açmıyordu. Cadde boyu aşağı yukarı birkaç kere yürüdük. Biraz kendimize gelince Yunus Bey telefonla oğlunu aradı ve bizi almasını söyledi.

On dakika sonra oğlu geldi. Önce bir lokantaya gittik. Yunus Bey oğluna bu hadiseyi anlattı. Bak-tım adamın hiç umurunda bile değil. Onun hakkında babasının yerine kendisi aday olmak istiyor diye bazı laflar duymuştum. Hayat bu, bazen kendi oğlun bile rakibin oluyor işte.

Yemekten sonra büyük camide namazlarımızı kıldık. Camiden çıkınca sordum:

“Fadik’e gidecek miyiz? Ben burada küfecilik yaparken tanıdım Arap Kızı Fadik’i. O da suya baktı. Bir sürü insan gelirdi evine.”

Başkan, çenesini ovuşturdu:

“Biliyor musun evini?” dedi.

“Kaleye yakın bir mahallede iki katlı önü bahçeli bir evde otururdu. Acaba orayı bulabilir miyim bilmiyorum ama denemeye değer. Bence gidelim Başkan.” dedim.

Başkan tereddüt yaşasa da “gidelim” dedi. Oğlu Cengiz’e yolu tarif ettim. Kale Mahallesi’nde birkaç sokak dolaştık ve sonunda evi bulduk. Başkan ve ben arabadan indik. Kapıyı çaldım. İçeriden orta yaşta bir kadın çıktı.

“Fadik ablayı arıyorduk. Bizi Çiçekçi Gülen-dam bacı gönderdi, selamı var.” dedim.

Kadın biraz şaşırdı:

“Ne yapacaksınız Fadik ablayı?” diye sordu.

“Bir meselemiz vardı da ona bakım yaptıracaktık.” dedim.

Kadın beni dikkatlice süzdükten sonra:

“Annem öleli on sene oldu. Gülen-dam bilmiyor mu? Allah bilir burayı tarife para da almıştır.” dedi.

Başkan’la birbirimize bakıştık. Kadın araya girdi:

“Gülendam’ı bırak şimdi de seni tanıyacak oluyorum ama tam emin değilim. Sanki Küfeci İrfani’ye ben-ziyorsun. O değil misin?”

Kadının yıllar sonra beni tanımış olmasına şaşırılmışım. Zira yirmi senedir köyde yaşıyordum.

“Evet iyi tanıdın.” dedim.

“Bize çok müşteri getirmiştin. Annem seni çok severdi. Şöyle bir damadım olsa derdi hep. O zamanlar is-teseydin varırdım o da ayrı ama artık geçti.” dedi.

Ben utancımın terin suyun içinde kalmışım:

“Kız nereden çıkardın şimdi alma varma işini. Ben zaten evliydim. Gözün kör olmasın.” diye durumu kur-tarmaya çalıştım. Başkanın yanında iyice karizma çizilmişti bugün.

Kadın:

“Olsun, bir yiğide iki karı çok mu? O zaman istesen varırdım. Bana hiç yüz vermedin zaten. Öyle ya üfü-rükçünün kızı ile evlenip de cini periyi başına musallat edecek değildin ya! Ben de evlendim, barklandım, çoluk çocuğa karıştım ama kocam öldü. Bu saatten sonra da koca kahrını çekmem.” demez mi?”

Ne diyeceğimi şaşırılmışım. Başkan da müstehzi bir yüz ifadesiyle:

“Hayırdır İrfani Ağa, bugün çamaşır günün ellam. Amma kirlin varmış!” dedi.

Bu defa kadın lafı ağzımdan aldı:

“Sahi böyle kapıda mı konuşacağız, içeri buyurun.” dedi.

Baktım içeri girersek benim saklı gizli bir şeyim kalamayacak. Kaçmanın yolunu aralamak için:

“Yok, rahatsız etmeyelim. Arkadaş da arabada bekliyor. Madem Fadik abla vefat etmiş. Allah rahmet ey-lesin. Bizim iş olmaz, biz hiç girmeyelim.” dedim.

Kadın bir kahkaha daha attı. Başkan da alttan alttan süzerek bir gerdan kırdı.

“Bağ yoksa bedeli var Küfeci. Ben ne güne duruyorum? Ben bakayım. Annem bana el verdi. Artık bu işi ben yürütüyorum. Haydi, çağır arkadaşını da girin içeri. Bu arada unuttuysan hatırlatayım. Ben Elif.” demez mi?

O zaman hatırladım Fingirdek Elif’i. Hatırlayınca da elim ayağım boşandı, Başkan koluma girmese düşse-cektim. İşte yine şapır şapır terlemeğe başladım. Anlatmaya mecalim kalmadı. Şimdilik benden bu kadar.

* Tayyib Atmaca

Zülküf’üm

Fikir topla koy önüne papağı
Tencerenin yuvarlanı kapağı
Götüren getirmez tası tabağı
Boşuna mutfağı dökme Zülküf’üm

Dilinden dökülen eline varmaz
Dost dostu bendedir yad yadı sarmaz
Gün ufku aşmadan hava kararmaz
Öyle boş gözlerle bakma Zülküf’üm

Uçan sözler füze ile vurulmaz
Göz yorulur ama gönül yorulmaz
Dil yarası çar çaputla sarılmaz
Boş işlere kafa takma Zülküf’üm

Ressamsın ya geçilmiyor havandan
Ne söylersin ne döversin havandan
İçi boş sözleri atıp havandan
Gönül hanemizi yıkma Zülküf’üm

Ben az deyim sen sözümü çok anla
Sakın karıştırmaya sapı samanla
Dost dostunu sınar tanır zamanla
Sen yansan da canı yakma Zülküf’üm

Çıra ile arar adam adamı
Efkâr ile doldururum odamı
Varsın kara toprak alsın gamamı
Yıkamaz beni çelme tekme Zülküf’üm

★ Hacı Musa Tuncer (Azâbî)

Klavye Kahramanı

Adam, adam değil ki, demeyim anasını
Hayâdan ahkâm kesen klavye kahramanı
Amma sorsan bilemez adının manasını
Şeref, hayâya küsen klavye kahramanı

Bilmeyen bir şey sanır, ne dese uyup kanar
Çoğu içini bilmez kimi dışına yanar
Bilenler dokuz kuşak yedi ceddini anar
Ne diyor bunlar desen klavye kahramanı

Düşünmeden yazdığın nereye varır böyle
Oh ne güzel bir dünya, milletle gönül eyle
Saklandığın ininden çık da bir şeyler söyle
Eğer ki adam isen klavye kahramanı

Ar damarın çatlamış kulak duymaktan bıktı
Oturduğun sandalye nice duvarlar yıktı
Mitilin sokaklarda boynuzun göge çıktı
Şimdide bizi süsen klavye kahramanı

Azâbî'den şimdilik bu kadarcık uyarı
Yok şayet anlamazsan yükseltirim uyarı
Ya da biraz insan ol! Kullan bilgisayarını
Zamansız soğuk esen klavye kahramanı

✱ Salman Kapanoğlu

Sen Âşıksın Oğlum

Âşık bir kimse, cins bir atın üstündeki biniciye benzer ki ata hâkim olabilirse ne âlâ; yoksa at, binicisini bi-linmedik yerlere savurur.

Yine Gazi Ortaokulunda görev yaparken şimdiki yedinci sınıfın dengi olan ikinci sınıfların birinde ödev kontrolü yapıyordum. Arka sırada oturan Fatih isimindeki öğrencinin yanına geldim, defter kitap önünde ka-palı vaziyette duruyor. Belli ki ödevini yapmamış. Ödevlerini yapmayan öğrencilerin korkusu ve tedirginli-ğinden Fatih'te eser yok. Dünya bana vız gelir diyor âdeta. Bir müddet yüzüne baktıktan sonra:

“Fatih, ödevini yapmadın değil mi?”

Kendinden emin bir şekilde:

“Evet öğretmenim!”

“Oğlum, sen âşıksın.”

“Evet öğretmenim!”

Sınıfta bir hareketlilik, bir gülüşmeler başladı.

“Aslında, sen ödev yapmak için defteri kitabı açtın, kitapta ve defterde o kızın resminden başka bir şey göremedin, değil mi?”

Hiç tereddütsüz:

“Evet, öğretmenim!”

Öğrencilerden biri sordu:

“Nerden bildiniz âşık olduğunuzu hocam?”

Kendimden, deme cesaretini gösteremediğim için:

“Arkadaşlar, fakirlik ve aşk gizlenemez. Fatih teneffüste beni gör!” dedim.

Fatih teneffüste heyecan ve merakla yanıma geldi. Başı önde mahcup bir haldeydi.

“Fatih, babanla konuşup o kızın sana isteyeceğini.” dedim.

Fatih'in gözleri fal taşı gibi ayrıldı, sevincinden uçacak gibi oldu, o mahcup çocuk gitti yerine bambaşka biri geldi.

“Gerçek mi hocam?”

“Oğlum yalan söylediğimi gördün mü hiç?”

“Esağfurullah hocam.”

Fatih biraz düşündükten sonra:

“Hocam babam razı olur mu ki?”

“Baban razı olmazsa ben gidip isterim oğlum.”

“Bu iş nasıl olacak?”

“Hangi iş?”

“Kız isteme işi.”

“Bak oğlum, bu akşam bir çiçek yaptırırısın, bir kutu çikolata alırsın istemeye gideriz.”

“Hem de nişan mı olur hocam?”

“Hayır, nişan sonra olur. Nişan için kıza nişan elbisesi, nişan yüzüğü, tatlı derken epeyce bir nişan masrafı olacak, ne dersin?”

Fatih, hepsinin tek tek maliyetlerini sorduktan sonra, bitkin, ümidi kırılmış bir şekilde:

“Hocam, bu kız isteme işini son sınıftan sonra ya bıraksak nasıl olur?”

“Oğlum bee! Heveslenmişim, bütün hevesimi kırdın!”

“Valla ben de çok heveslenmişim hocam, benim de hevesim kırıldı. Babamın o kadar parası yok şimdi.”

“Ne yapacağız ya?”

“Bilmiyorum hocam.”

“Bak şimdi, kız senden zengin mi?”

“Çok zengin.”

“Kız senden çalışkan mı?”

“Çok çalışkan.”

“Peki sen olsan, senden fakir, senden tembel birini ister misin?”

“İstemem hocam.”

“Sen baba olsan, hadi çok da zengin olsun; oğlun orta ikide olsa bir kıza tutulsa, baba beni evlendir, dese evlendirir misin?”

“Hocam, ortaokulda da evleneni duymadım ki hiç!”

“Ulan köftehor, sen niye evlenmeye kalkıyorsun öyleyse?”

“Seviim hocam noo'tum?”

“Bak oğlum, kızdan daha zengin olmak elinde değil; fakat bu kızdan daha çalışkan olmak elinde. Hadi göreyim seni!”

“Göreceksiniz hocam, çok çalışacağım o kıza alacağım.”

✱ Basri Doğan

Davete Cevap

Neredesin diye sorarsan bana
Yükseğe çıkamam düze gelirim
Hararet eritir kasteder cana
Temmuzda tükenir dize gelirim

Yeryüzü yanıyor döndü çöllere
Dilerim kefarete olur mahşere
Umuda kapılma ancak bu şehre
Ağustos geçince güze gelirim.

Soğukta kısılr kaybolur sesim
Sıcaktan daha çok artar stresim
Yansam da yaylaya olmaz hevesim
Belki de sonraki yaza gelirim

Yapraklar sararsın dökülsün önce
Yirmi, yirmi beşe insin derece
Zorkun'dan bıkersan şehre dönünce
Soğuklar düşmeden size gelirim

Gaflete gömülür dalar uyanmaz
Ayaza sığa nefis dayanmaz
Mangala kahveye çaya abanmaz
Bir lokma ekmeğe tuza gelirim

Karaçay kaynayıp yine coşarsa
Sohbetten sohbeta gönül koşarsa
Takatim olur da bu can yaşarsa
Muhabbet bağında söze gelirim

Damlaya damlaya sular birikir
Biriken sularda aksin gözüdür
Davete icabet etmek gerekir
İnanma, desem de Daz'a gelirim

Kelamı uzatmam israftır diye
Selamın baş üstü büyük hediye
Sözlerim latife alma ciddiye
Çok ısrar edersen gaza gelirim

★ Fatma Uçarlar

Altın Küpeler

Boyum hemcinslerime göre biraz uzun. Bir de yüksek ökçeli ayakkabıları giyince boyum 1,80'e yaklaşıyor. Hani kadına da yakışmıyor değil yüksek ökçeler! Zarafetine zarafet katıyor, kadın kimliğini öne çıkarıyor. Ne o öyle spor ayakkabıları ve kot pantolonları ile lap lap yürüyen kızlarımız? Oturushlarında bile bir zarafet kalmadı. Neyse, bu konuya girersem yeni nesil ile kuşak farkım ortaya çıkacak.

Benim çalıştığım dönemde Devlet Memurunun Kılık Kıyafet Yönetmeliği vardı ve bu yönetmeliğe tabi giyinirdim. Üzerimde mutlaka ceketim ve altında da o zamanlar pantolon yasak olduğu için etek olurdu. Kıyafeti tamamlayan yüksek ökçeli ayakkabılar (yengemin tabiriyle dik kok) olmazsa olmazdı.

İş yerine ziyarete gelen arkadaşlarımla kucaklaşırken biraz da ayakkabıdan oluşan boy farkından dolayı genelde eğilmek durumunda kalırdım. Aslında bu bir nezaket gösterisi olarak da algılanabilir çünkü senin için gelmişler sen de saygından ve yapılan ziyaretten mutlu olduğunu göstermek için misafirini kucaklarken biraz eğilmiş, önünde reverans yapmış olursun ne güzel öyle değil mi?

O günlerde çalıştığım kurumda bir söz dolaşmaya başladı: "Fatma Hanım kendinden yüksekleri sevmezmiş." diye, yani ben "Benden yüksekleri sevmem." demişim. Bu söylemi duyunca çok şaşırdım, çünkü benim karakterime uymayan bir düşünce şekliydi bu cümle.

Arkadaşlarımla varlığıyla, mutluluğuyla, başarılı çalışmalarıyla mutlu olan bir insandım. Böyle bir söz bana hiç yakışmazdı. Gerçi bir atasözümüz de vardır: "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diye. Bu sözü ortaya atan kimdi? Hangi ortamda duydu veya ben bunu hangi düşünce ile söyledim diye kara kara düşünmeye başladım ama bulamadım. Sonra "Boş ver, seni tanıyan tanıyor." diyerek kendimi üzmemeye karar verdim.

Bir gün iş yerime arkadaşım gelmişti beni ziyaret için. Hemen yerimden kalktım, kucaklaştık ama ben arkadaşımı kucaklarken parmaklarımla üzerinde yükseldim. Çünkü arkadaşım benden uzundu ve o an o meşhur cümle ağzımdan çıkıverince dondum kaldım: "Ben benden yüksekleri sevmem." deyivermişim onu kucaklarken. Bir anda sesli bir şekilde "İşte bu!" deyince, arkadaşım ne olduğunu anlamadı, garip garip ne oldu der gibi yüzüme baktı. Demek ki, böyle bir ortamda bu cümleyi kurmuşum ve o an

odamda olan veya oradan geçen biri konuyu anlamadan "Fatma Hanım kendinden yüksekleri sevmezmiş." diyerek ortalığı bulandırmıştı. Neyse dedim ya herkes kendi gibi bilirmiş karşısındakini. Ben sadece vicdanen rahatlamıştım bu cümleyi neden söylemiş olduğumu tespit etmemden dolayı.

Dudaklarımızdan çıkan sözleri biz ne maksatla söylediğimizi biliyoruz ama karşımızdaki bunu tam anlamıyla bilemiyor, çünkü kimsenin karşısındakinin beynini okuma gibi bir yeteneği yok. Bir başka örneği de şimdi vereceğim. 1989 yılıydı çocuklarımla sunnet düğünü hazırlıkları yoğun bir şekilde yapılırken, ben de genç bir anne olarak kendime göre kıyafetimi tamamladım ama kulaklarımda güzel bir küpe olsa ne güzel olurdu diye de düşünmeden edemiyordum. Benim hayalimdeki küpe gibi bir küpem olmadığı gibi ufak bir altın takım da yoktu. Bir anda arkadaşım aklıma geldi, şu boyu benden daha uzun olan arkadaşım. Onun iri halkalı altın küpesi vardı, çok hoşuma giderdi. Uzun dalgalı saçlarımla (perma ile dalgalandırılmış) arasından ne güzel gözükecekti. En iyisi ilk karşılaşmamızda arkadaşımın rica etmeliydim küpelerini. Öyle de oldu evlerimiz yakın olması nedeniyle sık görüşüyorduk. Ben düğün davetiyelerini yazarken eve gelen arkadaşımın aklımda olanı olduğu gibi soruverdim:

"Sen bizim düğünde ne takmayı düşünüyorsun?"

Benim bu sorumun üzerine arkadaşımın yüzünde bir dalgalanma oldu. Şaşırdı, sustu şaşkın şaşkın yüzüme baktı ve sonra mahcup bir şekilde:

"Ben para takmayı düşünmüştüm." demez mi?

Bu kez yüzünün rengi atan, mahcup olan ben oldum. Hâlbuki arkadaşım bizim düğünde küpe olarak ne takınacaktı, ben onu merak etmişim. Eğer halka küpesini takmayacaksa bana verebilir mi diye düşünerek sormuştum bu soruyu. Mahcup olmuş, kendimi küçük düşürmüştüm. O anki duygularımı cümlelerle anlatamam. Öyle ya, ne hırslı bir kadındım, arkadaşımın düğünde takı olarak ne takacağını soruyordum. Benim sorum öyle anlaşılıyordu çünkü. Kendimi anlatmam, ifade etmem tabii ki biraz güç oldu. Sonuçta birbirimizi tanıyorduk, niyetimizi biliyorduk, konuyu tatlıya bağladıktan sonra katıla katıla gülmeye başladık.

Düğünde arkadaşım çocuklarıma takı olarak ne takmıştı inanılmaz bilmiyorum ama arkadaşımın ödünç aldığı altın halka küpelerin bana ayrı bir zarafet kattığını çok iyi biliyordum.

✱ M. Hanifi Yılmaz

Sor Hele Doktor

Hastaneye koştum, raporlar bitmiş
Son anda yetiştim, dur hele doktor
EKG çektirdim, zikzaklar çizmiş
Kalp ritmim bozulmuş, dur hele doktor

Üç damar baypaslı, biri kapalı
Sigara içki yok, neden tıkalı
Baston yoldaş oldu, sıhhat çıkalı
Kalp ritmimi tekrar, kur hele doktor

Ne yapmam gerekir, sancılı günler
Fıstık ezmesi ye, muz ile gönder
Bitter çukulata, ritimde önder
Almaya güç var mı, sor hele doktor

Kuru yemişleri, listeden sildik
Kabak çekirdekle, cüzdanı deldik
Kafayı yemeden, bu yaşa geldik
Maaş nasıl yeter, yor hele doktor

Yoğurt yeşil sebze, buldukça yersin
Kalp ritmin düzelir, ne güzel dersin
Gücün yetmez ise çabuk gidersin
Son darbe de senden, vur hele doktor

Ne âlim ne hoca, ne de geriyim
Kalbimle herkese, dostluk yeriyim
Ben de bu dünyadan, göçen biriyim
Şu kalbimi son kez, gör hele doktor

* Yasin Şen

Rektörnâme

Eserimi arz eyledim
 Bir rektörün makamında
 Çokça sustum az söyledim
 Heybet yoktu endamında

Baktı durdu bizim rektör
 Elden gitmiş çoktan sektör
 Torpil bunda büyük faktör
 Akademi bağlamında

Sayfalarım uzar gider
 Kalem durmaz yazar gider
 Akademi basar gider
 Hep tembellik anlamında

Cahillerle dolmuş kurum
 Oralarda vahim durum
 Konuşursam olur yorum
 Matah yoktu kelâmında

İstemişti biyografi
 Yazdım birkaç paragrafı
 Vardı dahi fotoğrafı
 Metinlerin devamında

Hayır var mı kurumlardan
 Böyle vahim durumlardan
 Uzak kaldım yorumlardan
 Hep sükûnet kıvamında

Çalışmaz ki pek çok hoca
 Tembellikle olur koca
 Kibirleri dağdan yüce
 Belki bu hâl tamamında

Bu kurumlar size kalmaz
 Kadı burda mâlik olmaz
 Torpilliler âhir gülmez
 Liyakat yok adamında

Geçen günler size ömür
 Kadrolar da oldu kömür
 Sömür haydi yine sömür
 Hakkaniyet kıyâmında

★ Ramazan Yıldız

Emmi

Birinin derdi olsa, herkes ona yanardı
Bir kâse yemek konsa, bütün hane banardı
Büyük küçük belliydi, birbirini sayardı
Yaşattığınız değerler, emekler zayi emmi

Nerde Ebubekir, Ali, aslan yürekli Hamza
Ne sünnete uyuluyor, ne otuz iki farza
Bağlandık küresele, yeni nesil bir tarza
Gösteriş olsun diye döner Kâbe'yi emmi

Utanma hayâ kalmadı, insanlar yüz­süz arsız
Herkes güçlüden yana, düşküne hep umarsız
Dostum dediklerinle, iş yapılmıyor kârsız
Kötüysen herkes kötü, iyiysen iyi emmi

Düşen varsa kaldırıp, yaraları sarardı
Ne beklentisi vardı, ne de başka çıkardı
Dostunun yolu düşse, selamına uğrardı
Şimdi bunu yapanlar, artık enayi emmi

Neyi anlatayım ki, daha da neyi emmi
Koroğlu'na yol vermez, Bolu'nun beyi emmi
Arıyoruz hep mumla, geçen seneyi emmi
Daha fazla konuşup, yorma çeneyi emmi

✱ Maruf Özülkü

Kebap Gazeli

Dünyada kim “hayır” der ayran ile kebaba
Yiyen de yediren de nail olur sevaba

Baharata bulanana et fısıldar ateşe
Sonra şifayab olur birçok derde asaba

Eskisi gibi değil dış kirası beleşe
Ağalar ısmarlasın bedava yer maraba

Sofraya buyur etsin hasbî kardeş kardeşe
Gönlünü sofraya etsin uzanmadan turaba

Çok değil lüküs değil takılma üç beşe
Ayda bir yemesin mi cümle garip guraba

Muradın mangal ise haber ver dostu eşe
Sonra sağlam niyetle müracat et kasaba

Sıkı sıkı tembih et, terbiye et, tak şişe
Nakit yoksa kart uzat ya da yazdır hesaba

Keyfini çıkar, tüttür, ciddi sarıl bu işe
Faturaya bakarak sakın düşme azaba

Dünyada ilk kebabı kimdir bulan acaba
Adını merasimle kaydetmeli kitaba

